

Donatella

De eerste keer dat Legende in Tella's dromen verscheen zag hij eruit alsof hij regelrecht uit een van de verhalen was gestapt die mensen over hem vertelden. Als Dante had hij zich altijd gekleed in zwarttinten, zo zwart als de roos die op de rug van zijn hand was getatoeëerd. Maar deze nacht, als Legende, droeg hij een verleidelijk rode pandjesjas met een dubbele rij knopen en een goudkleurige voering, geaccentueerd met een bijpassend dasje en uiteraard zijn hoge hoed.

Glanzende zwarte haarlokken piepten onder de rand van de hoed vandaan en omlijstten koolzwarte ogen die oplichtten wanneer hij naar haar keek. Zijn ogen schitterden meer dan het glinsterende water dat hun kleine bootje omringde. Dit was niet de harde, kille blik die hij Tella twee nachten geleden had toegeworpen, vlak nadat hij haar uit een kaartspel had gered en haar vervolgens glashard aan haar lot had overgelaten. Vannacht glimlachte hij als een ondeugende prins die aan de sterren was ontsnapt en op het punt stond haar de hemel in te toveren.

Onuitgenodigde vlinders stegen op in Tella's buik. Hij was nog steeds de mooiste leugenaar die ze ooit had gezien. Maar Tella was niet van plan zich door Legende te laten betoveren

zoals hij dat tijdens Caraval had gedaan. Ze mepte de hoge hoed van zijn fraaie hoofd, zodat het kleine bootje onder hen schommelde.

Hij ving de hoed behendig op, met vingers die zo snel waren dat ze had kunnen denken dat hij haar reactie had voorzien, als ze niet zo dicht tegenover elkaar hadden gezeten dat Tella een spiertje in zijn gladde kaak zag vertrekken. Het tweetal mocht zich dan in een droom bevinden waarin de schitterende hemel modderig paars werd aan de randjes, alsof er nachtmerries op de loer lagen, Legende was zo scherp als fijne pennenstreken en zo levendig als een verse snijwond.

‘Ik dacht dat je blijer zou zijn om me te zien,’ zei hij.

Ze wierp hem haar venijnigste blik toe. De pijn van de laatste keer dat ze hem had gezien was nog steeds te rauw om te verbergen. ‘Je liep weg – je liet me op die trap achter terwijl ik me niet eens kon bewegen. Jacks heeft me teruggedragen naar het paleis.’

Legendes gezicht verscherpte zich tot een frons. ‘Dus dat ga je me niet vergeven?’

‘Je hebt niet eens gezegd dat het je spijt.’

Als hij dat had gedaan, dan had ze het hem vergeven. Ze wilde het hem vergeven. Ze wilde geloven dat Legende niet echt veel anders was dan Dante, en dat zij meer was dan een pion waar hij mee wilde spelen. Ze wilde geloven dat hij haar die nacht had verlaten omdat hij bang was. Maar in plaats van er schuldbevestigend uit te zien om wat hij had gedaan, leek hij geïrriteerd omdat ze nog boos op hem was.

De hemel werd donkerder toen kolkende paarse wolken de maan in tweeën deelden, zodat de twee helften langs de hemel dreven als een gebroken glimlach.

‘Ik moest ergens heen.’

Haar hoop vervloog bij de kilte in zijn stem.

Rond hen werd de lucht asgrauw terwijl vuurwerk boven hun hoofd losbarstte en uiteenspatte in glinsterende, granaatappelrode schitteringen. Het herinnerde haar aan het vurige schouwspel van twee nachten geleden.

Tella keek op en zag de vonkjes dansen rond de contouren van Elantines paleis – nu Legendes paleis. Ze had eigenlijk bewondering voor het feit dat Legende Valenda ervan had weten te overtuigen dat hij de ware erfgenaam van de troon van het Meridiaanse Rijk was. Maar dat bedrog hielp haar er tegelijkertijd aan herinneren dat Legendes leven bestond uit spelletjes boven op spelletjes. Tella wist niet eens of hij de troon wilde om macht en prestige te verwerven of dat hij alleen maar de grootste voorstelling mogelijk wilde maken die het rijk ooit had meegemaakt. Misschien zou ze het nooit weten.

‘Je had me niet zo kil en wreed in de steek hoeven te laten,’ zei ze.

Legende haalde zwaar adem; een plotselinge vloed van hongerige golven sloeg tegen de boot. Het vaartuigje voer schommelend door een smal kanaal dat naar een gloeiende oceaan leidde. ‘Ik zei al, Tella, dat ik niet de held in jouw verhaal ben.’

Maar in plaats van weg te gaan boog hij zich dichterbij haar toe. De nacht werd warmer toen hij in haar ogen keek zoals ze dat had gewild toen hij haar die laatste keer verliet. Hij rook naar magie en hartzeer, en iets aan die combinatie gaf haar de indruk dat hij, ondanks wat hij beweerde, wel degelijk haar held wilde zijn.

Of misschien wilde hij alleen maar dat zij naar hem bleef verlangen.

Caraval mocht dan voorbij zijn, maar hier was Tella, in een droom met Legende, drijvend op water van sterrenstof en middernacht terwijl vuurwerk uit de lucht bleef vallen alsof de hemel hem wilde kronen.

Tella probeerde het vuurwerk uit te schakelen – dit was tenslotte háár droom – maar Legende leek degene te zijn die er controle over had. Hoe meer ze tegen de droom vocht, hoe meer ze erin verstrikt raakte. De lucht werd zoeter en de kleuren werden feller terwijl zeemeerminnen met tropische blauwgroene vlechten en parelroze staarten uit het water sprongen en naar Legende zwaaiden voordat ze weer onderdoken.

‘Je bent zo vol van jezelf,’ zei ze. ‘Ik heb je nooit gevraagd mijn held te zijn.’

Legende en zij hadden twee nachten geleden allebei offers gebracht – zij had zichzelf verdoemd tot gevangenschap in een Kaart van Fortuin, gedeeltelijk om hem te beschermen, en hij had de Fortunae bevrijd om haar te redden.

Maar ze wist niet eens zeker of er een echte Legende bestond. En als dat wel zo was, dan betwijfelde ze of hij mensen dicht genoeg bij zich liet komen om hem te zien.

Hij had zijn hoge hoed weer opgezet en zag er zo knap uit dat het bijna pijnlijk was. Maar hij leek ook veel meer op een afspiegeling van Legende dan op een echt mens, of op de Dante die ze had gekend en op wie ze verliefd was geworden.

Tella's hart verkrampte. Ze had nooit verliefd op iemand willen worden. En op dat moment haatte ze hem omdat hij ervoor had gezorgd dat ze zóveel dingen voor hem was gaan voelen.

Een laatste uitbarsting van vuurwerk deed de lucht oplichten en veranderde het hele droomlandschap in de schitterendste kleur blauw die ze ooit had gezien. Het zag eruit als de kleur van vervulde wensen en uitgekomen fantasieën. En terwijl het vuurwerk viel klonk er muziek die zo mooi was dat sirenes er jaloers op zouden zijn.

Hij probeerde indruk op haar te maken. Maar indruk maken leek veel op romantiek – het was fantastisch zolang het

duurde, maar het duurde nooit lang genoeg. En Tella wilde nog steeds meer. Ze wilde niet het zoveelste naamloze meisje worden in de vele verhalen die over Legende werden verteld, een meisje dat zich liet inpalmen door alles wat hij zei, alleen maar omdat hij zich in een bootje naar haar toe boog en haar aankeek met dansende sterretjes in zijn ogen.

‘Ik ben hier niet gekomen om ruzie met je te maken!’ Legendes hand ging omhoog, alsof hij haar wilde aanraken, maar toen stak hij zijn hand over de lage rand van de boot en liet zijn lange vingers gedachteloos met het middernachtelijke water spelen. ‘Ik wilde weten of je mijn briefje had ontvangen en vragen of je de prijs voor het winnen van Caraval in ontvangst wilt nemen.’

Ze deed alsof ze nadacht, hoewel ze het briefje woord voor woord uit haar hoofd kende. Hij had haar de hoop geschonken dat hij nog om haar gaf door haar te feliciteren met haar verjaardag en haar de prijs aan te bieden. Hij schreef dat hij zou wachten tot ze hem in ontvangst zou komen nemen. Maar één ding had hij niet geschreven, en dat was dat hij spijt had van de vele manieren waarop hij haar pijn had gedaan.

‘Ik heb je briefje gelezen,’ zei Tella, ‘maar ik heb geen interesse in de prijs. Ik ben klaar met spelletjes spelen.’

Hij lachte, laag en pijnlijk vertrouwd.

‘Wat is er zo grappig?’

‘Dat je doet alsof onze spelletjes voorbij zijn!’

Donatella

Legende zag eruit als een pas opgestoken storm. Zijn haar zat in de war door de wind, zijn rechte schouders waren met sneeuw bedekt en de knopen van zijn jas waren van ijs toen hij naar haar toe slenterde door een kilblauw bos van rijp.

Tella droeg een kobaltblauwe bontmantel, strak rond haar schouders. 'Je ziet eruit alsof je probeert me te misleiden.'

Zijn mond vertrok tot een sluwe grijns. De vorige nacht had hij een illusie geleden, maar nu voelde hij meer aan als Dante, gekleed in vertrouwde zwarttinten. Maar hoewel Dante gewoonlijk warm was, kon Tella niet voorkomen dat ze het gevoel had dat de kou van de droom Legendes ware stemming reflecteerde.

'Ik wil alleen maar weten of je je prijs voor het winnen van Caraval in ontvangst wilt nemen.'

Tella had zich de halve dag afgevraagd wat de prijs was, maar ze dwong zichzelf haar nieuwsgierigheid te onderdrukken. Toen Scarlett Caraval won, had ze een wens gekregen. Tella zou wel een wens kunnen gebruiken, maar ze had het vermoeden dat Legende voor haar zelfs nog meer in petto had. Dus zou ze ja hebben gezegd... als ze niet had aangevoeld hoe graag Legende dat antwoord wilde horen.

Donatella

Elke nacht bezocht Legende haar in haar dromen als een schurk in een sprookjesboek. Nacht na nacht na nacht na nacht. Zonder uitzondering, bijna twee maanden lang, dook hij steeds weer op en hij verdween altijd weer nadat ze hetzelfde antwoord op zijn vraag had gegeven.

Deze nacht bevonden ze zich in een buitenaardse versie van de taverne in de Kerk van Legende. Talloze portretten met voorstellingen van hoe kunstenaars dachten dat Legende eruitzag keken op hen neer terwijl een spookachtige pianist een zacht deuntje speelde waarop doorschijnende klanten met kleurrijke hoge hoeden rondansten.

Tella zat in een oestervormige stoel in de kleur van regenwoudmist, met Legende tegenover haar op een gecapitonneerde stoel die zo groen was als de suikerklontjes die hij behendig tussen zijn vingers liet rollen.

Na die eerste nacht in de boot had hij zijn hoge hoed en rode pandjesjas niet meer gedragen, wat haar vermoedens bevestigde dat die kledingstukken deel uitmaakten van zijn kostuum en niet van hemzelf. Hij kleepte zich nu weer in smetteloos zwart – en hij was goedlachs, net als Dante.

Maar in tegenstelling tot Dante, die altijd een excuus wist

te vinden om haar aan te raken, raakte Legende Tella met geen vinger aan in de dromen. Als ze samen in een hete-luchtballon zaten, dan was die zo groot dat er geen gevaar bestond dat ze per ongeluk tegen hem op zou botsen. Als ze door een tuin met watervallen wandelden, dan bleef hij langs de rand van het pad lopen zodat er geen gevaar was voor lichamelijke contact. Tella wist niet of er een eind aan hun gedeelde dromen zou komen wanneer ze elkaar zouden aanraken, of dat het gewoon een van zijn vele manieren was om de controle te houden, maar het frustreerde haar mate-loos. Tella wilde zelf degene zijn die de controle had.

Ze nam een slokje van haar sprankelende groene drankje. Het smaakte naar haar zin te veel naar zwarte drop, maar ze genoot van de manier waarop Legendes ogen naar haar lippen gingen wanneer ze dronk. Hij mocht dan elke aan-raking vermijden, dat weerhield hem er niet van om naar haar te kijken.

Maar vannacht vertoonden zijn ogen rode randjes, meer nog dan de vorige nachten. De Rouwdagen voor keizerin Elantine waren over twee dagen afgelopen, wat betekende dat het aftellen naar Legendes officiële kroning weldra zou beginnen. Twaalf dagen na nu zou hij een gekroonde keizer zijn. Ze vroeg zich af of de voorbereidingen hun tol begon-nen te eisen. Soms sprak hij over paleiszaken en over hoe frustrerend de koninklijke raad was, maar vannacht was hij stil. En ernaar vragen voelde aan alsof ze hem punten zou bezorgen in het spel dat ze speelden, want dit was absoluut een spel. En Legende de indruk geven dat ze nog om hem gaf was tegen de regels. Net als lichamelijke contact.

‘Je ziet er moe uit,’ zei ze in plaats daarvan. ‘En je haar moet geknipt worden; het hangt half voor je ogen.’

Zijn mondhoek trilde en zijn stem werd spottend. ‘Als het je zo stoort, waarom blijf je dan almaar staren?’

‘Dat het me stoort wil nog niet zeggen dat je niet knap bent.’

‘Als je me echt zou haten, dan zou je me helemaal niet aantrekkelijk vinden.’

‘Ik heb nooit gezegd dat ik een goede smaak had.’ Ze nam het laatste slokje van haar drankje.

Zijn ogen keerden terug naar haar lippen terwijl hij zijn absintgroene suikerklontjes tussen zijn lange vingers bleef rollen. De tatoeages op zijn vingers waren verdwenen, maar de zwarte roos was op de rug van zijn hand achtergebleven. Elke keer wanneer ze hem zag wilde ze vragen waarom hij die had gehouden terwijl hij de andere, zoals de prachtige vleugels op zijn rug, had laten verdwijnen, en of dat de reden was waarom hij niet meer naar inkt rook. Ze was ook nieuwsgierig of hij het brandmerk van de Tempel van de Sterren nog droeg, het teken dat hij een levenslange schuld bij hen had. De schuld die hij van haar had overgenomen.

Maar als ze dat zou vragen, dan zou dat onherroepelijk hebben geteld als een teken dat ze iets om hem gaf.

Gelukkig druiste bewondering niet tegen de onuitgesproken regels in. Als dat zo was geweest, dan hadden ze dit spel allebei al lang geleden verloren. Tella probeerde meestal wat discreter te zijn, maar hij nooit. Legende was schaamteloos in de manier waarop hij naar haar keek.

Hoewel hij vannacht wat afwezig leek. Hij had geen enkele opmerking over haar jurk gemaakt – hij bepaalde de locatie, maar zij koos zelf wat ze droeg. Deze nacht was haar golvende jurk vrolijk blauw, met schouderbandjes die waren gemaakt van bloemblaadjes, een lijfje dat uit linten bestond en een rok van fladderende vlinders waarvan Tella hoopte dat ze haar eruit lieten zien als een boskoningin.

Legende merkte niet eens dat een van haar vlinders op zijn schouder neerstreek. Zijn ogen schoten voortdurend naar de

spookachtige pianist. En verbeeldde Tella het zich of leek de taveerne doffer dan hij in haar andere dromen was geweest?

Ze had durven zweren dat de stoel waar hij op zat een fel gifgroene kleur had gehad, die nu echter was verbleekt tot matgroen zeeglas. Ze wilde vragen of er iets mis was, maar ook dat zou de indruk kunnen wekken dat ze om hem gaf.

‘Ga je me je vraag vannacht niet stellen?’

Zijn blik schoot weer naar haar toe. ‘Weet je, misschien hou ik op een dag wel op met vragen en besluit ik je de prijs niet te geven.’

‘Dat zou fijn zijn!’ Ze zuchtte, en een paar vlinders stegen op van haar rok. ‘Dan zou ik eindelijk een nacht ongestoord kunnen slapen.’

Zijn diepe stem werd nog lager. ‘Je zou me missen als ik je niet meer zou bezoeken.’

‘Dan heb je een veel te hoge dunk van jezelf.’

Hij stopte met het spelen met de suikerklontjes en wendde zijn blik af, opnieuw vol aandacht voor de muzikant op het podium. De pianist speelde nu op de verkeerde toonhoogte, wat zijn muziekstuk vals en onaangenaam deed klinken. De spookachtige dansers in het vertrek begonnen over elkaars voeten te struikelen. Toen deed een doffe klap hen verstijven.

De pianist lag voorover op zijn instrument, als een marionet met doorgesneden touwtjes.

Tella's hart begon wild te bonzen. Legende was altijd op een frustrerende manier de baas over haar dromen. Maar ze had het gevoel dat hij hier niet verantwoordelijk voor was. De magie in de lucht rook niet naar die van hem. Magie had altijd een zoete geur, maar dit rook verre van zoet, bijna bedorven.

Toen ze zich omdraaide zat Legende niet meer op zijn stoel, maar stond hij vlak voor haar. ‘Tella,’ zei hij op scher-

pere toon dan anders, 'je moet zorgen dat je wakker wordt...'

Zijn laatste woorden gingen in rook op, waarna hij in as veranderde en de rest van de droom door giftige, groene vlammen werd verzwolgen.

Toen Tella wakker werd, proefde ze de smaak van vuur dik op haar tong en lag er een dode vlinder op haar handpalm.